

Read
India
An imprint of Pratham Books

עולמנו המופלא

הרמינדר אורי

צייר
הרמינדר אורי
באאראאן לילאל

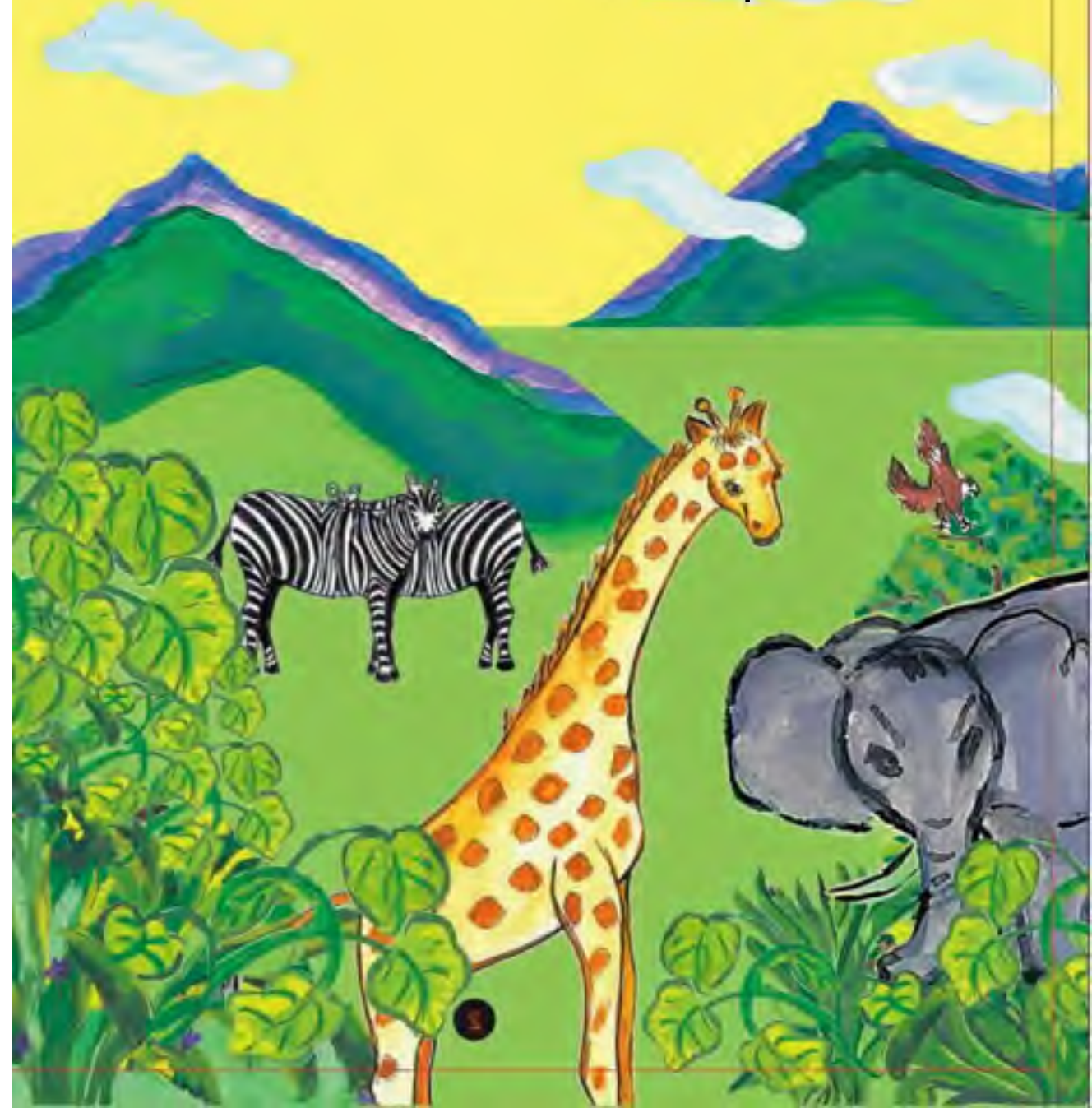

RGF Pratham
SERIES

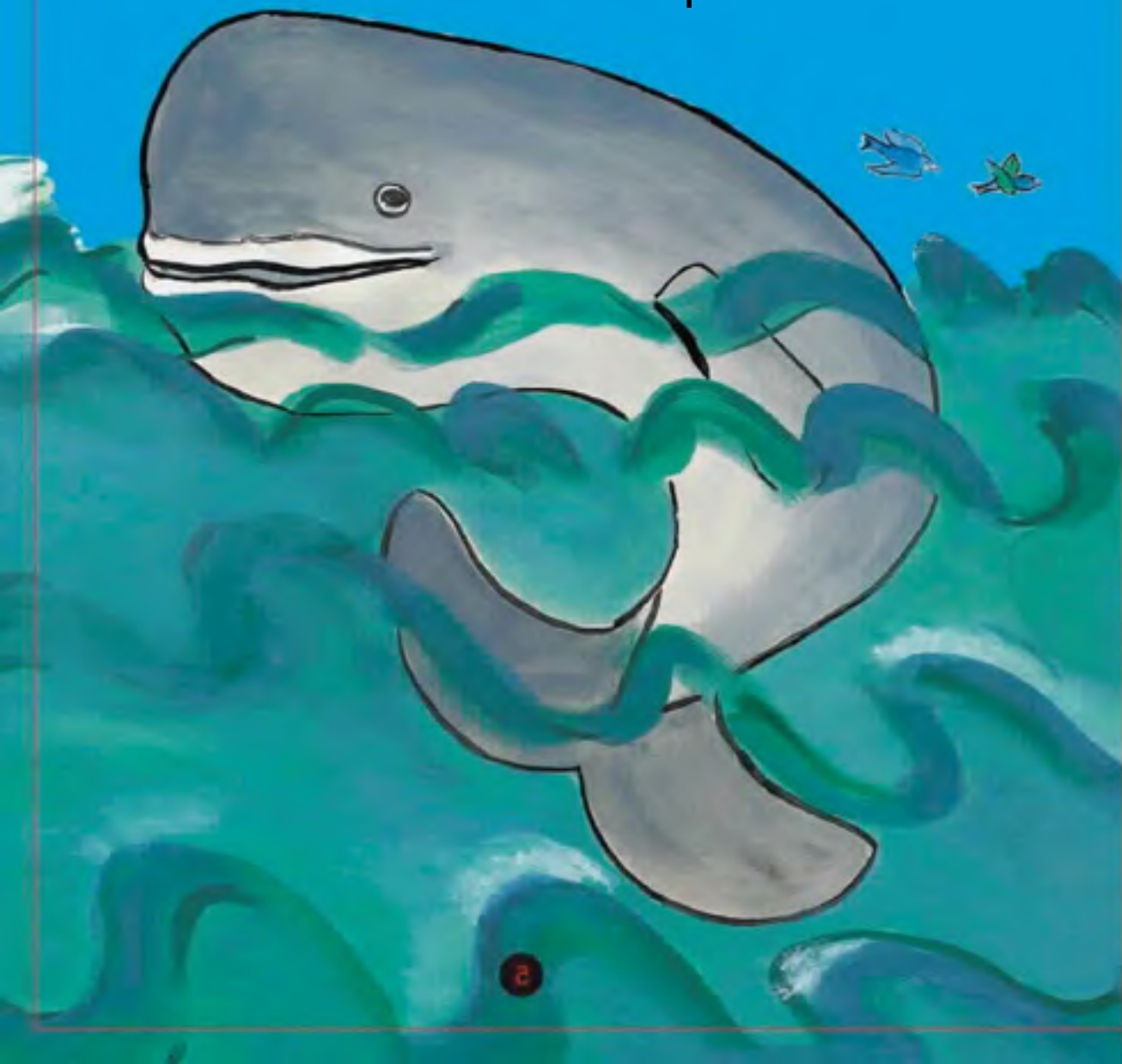
נהם האריה "אני מלך הג'ונגל.
אוכל לשמור על העולם."

לפני שנים רבות, כשעוד לא היו בני-אדם, הסתכל
האל על העולם המופלא שעשה.
הוא חשב "צריך מישהו שישמור על היצירה שלי."

אמר הלוויתן "האם הם יודעים לשחות ולדאוג לדגים,
אלמוגים וחיות מים אחרות? אני שומר על
האוקיאנוסים, אוכל גם להרים את ראשי מעל המים
ולהשגיח על האדמה. אני כה גדול שאף אחד לא יעז
לעשות דבר נגד רצונך.

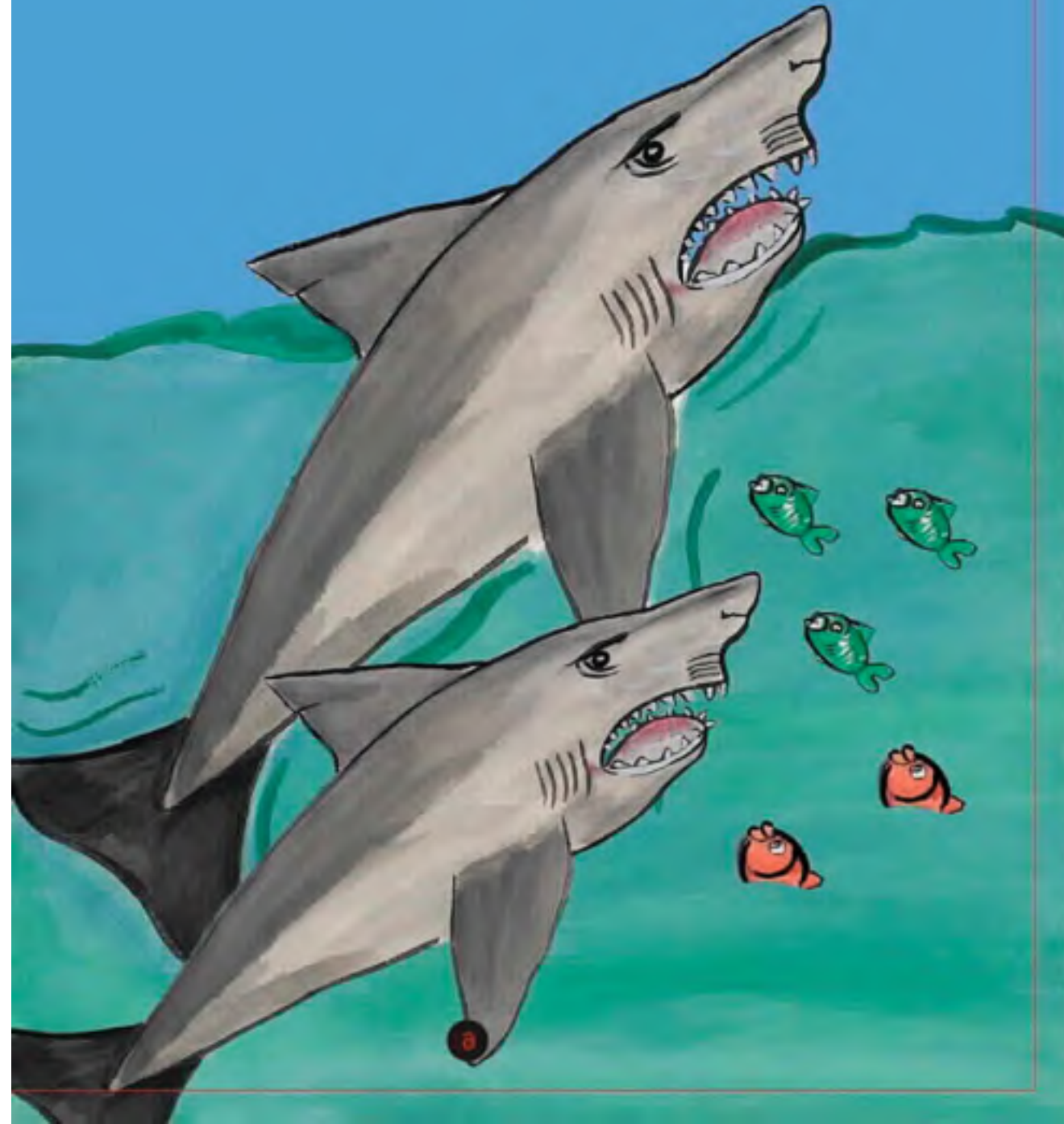
הפיל צפר בקול "אדוננו, עשית אותי כה גדול
ונשגב. אני מתאים בדיוק לתפקיד זה."

העיט צחק "כל אלה רואים רק את פני האדמה או עמקי המים. אבל אני מתעופף, רואה שמיים, אדמה ומים. רק אני מתאים להיות שומר העולם.

הכריש חשב ששיניו החדות הן הדבר היחיד הדרוש לתפקיד.

השמש שקעה והיה לילה.
האל עטף את יצורו בחושך
השמייים, שם ניצוצות כוכבים
בעיניו ועננים שחורים
בשערותיו. הוא שם ברק
הירח בציפורניו ושיניו.
וכך האדם והאישה הראשונים
היו בעלי עור שחור כמו לילה.

האל הקשיב לכל החיות,
דגים וציפורים.
"אעשה **אדם**" אמר.
כולם תהו מה יהיה הדבר
קריו **אדם**. מה יהיה
צבעו, האם יהיה מכוסה
בפרווה, קשקשים או
נוצות?
האם ירוץ כמו אריה?
ישחה כמו דג?
יעוף כמו עיט?

אחר הצהריים השמש הייתה חזקה
ובהירה מאוד, לכן הוא משך את האור
הצהוב וצללים עמוקים של לפנות ערב,
ועשה אדם ואישה עם עורות צהובים,
שערות שחורות ועיניים מלוכסנות שיכלו
להביט לשמש השוקעת.

עבר הלילה והיה בוקר. האל כיסה את
יצורו באור הבוקר הלבן, לקח כחול
השמייים לעיניו, זהב השמש לשערותיו
וכך יצר אדם ואישה בעלי עור לבן,
עיניים כחולות ושערות זהובות.

החיות הביטו ההתפעלות על היצור המוזר, בעל שתי רגליים, עור חלק בלי קשקשים, פרווה או נוצות. האריה הסתכל עליהם בזלזול ואמר "אוכל לרוץ מהר מהם ולהרוג אותם במכת כף אחת. סלח לי שאמרתי זאת."

בא הערב. השמיים נעשו אפלים ורק מעט כוכבים נראו בהם. האל הביט למטה וראה את החום העשיר של האדמה מתאים לצבע עור. שחור הלילה היה לשערות וניצוצות הכוכבים לעיניים. לפניו עמדו איש ואישה בעלי עור חום, שערות ועיניים

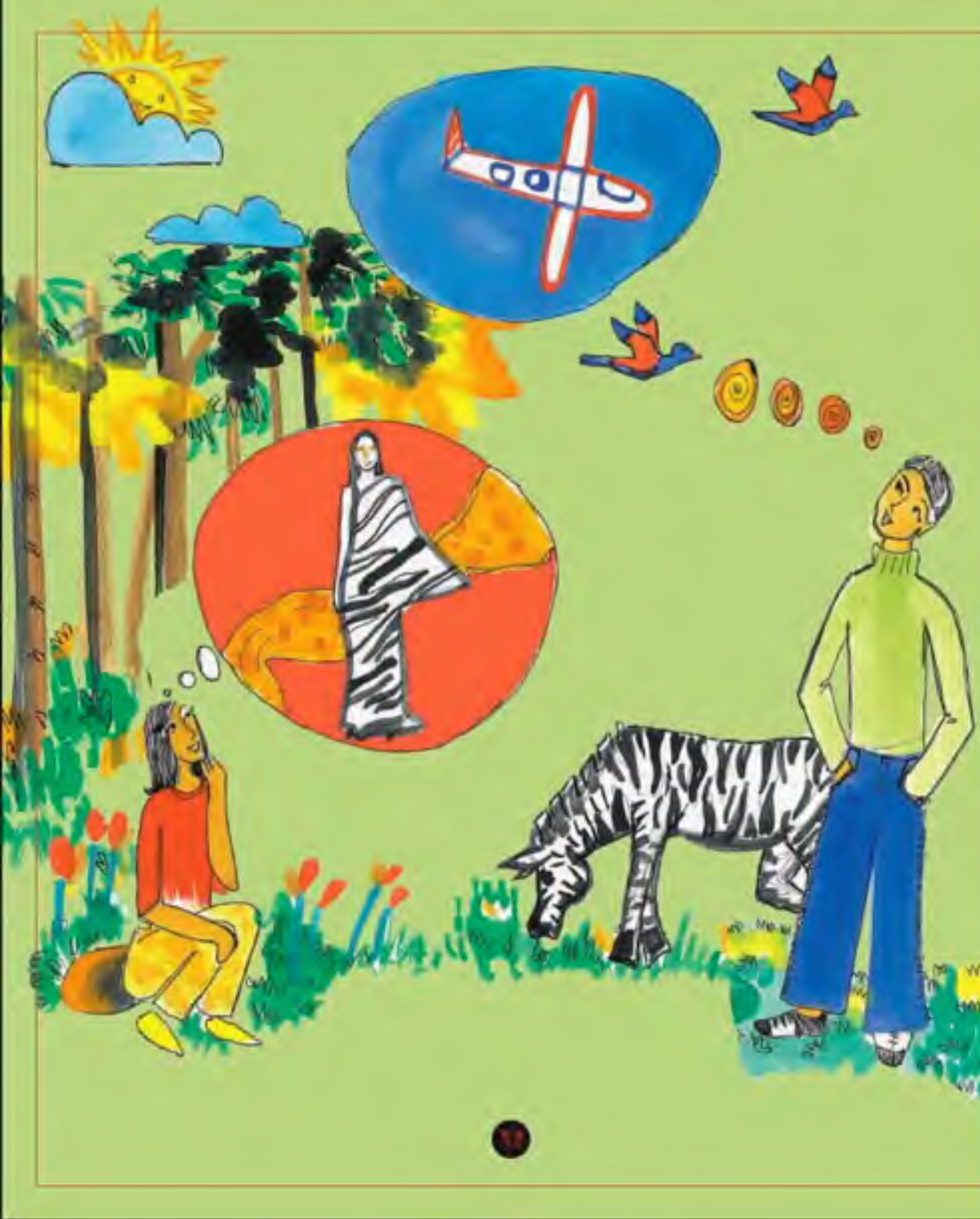

הכריש הביט על
שיניהם וחייך בשיניו
החדות "הה, בלי
סנפירים. איך
ישחו? ואלה יהיו
השומרים שלנו?
הה!"
כל הדגים צחקו
וירדו לעומק המים
כך שרק בועות
צחוק נראו
בעקבותיהם.

זברה הציעה "אולי להוסיף להם קצת פסים,
כך יראו יותר יפה."
נמר אמר "כמה חברבורות."
פיל סבר "מוטב היה אילו היו אפורים."

האל חייך "ראו, כדי לחיות חייב האדם לדאוג לחיות האדמה, לתושבי המים, ולעצים קטנים כגדולים. ברגע שיתחיל להרוס את העולם בחמדנות שלו, הוא יושמד."
החיות, הדגים והציפורים נענעו בראשיהם וקיוו שהעולם יהיה בטוח.

אז הבה, אתם ואני, נשמור היטב על עולמנו המופלא.

